

să fim simpli, să iubim viața și să înțelegem adevărata ei valoare. Ne-a ajutat să apreciem ceea ce merită cu adevărat în viața noastră. Ne-a învățat să ne bucurăm pentru ceea ce avem, nu să fim triști pentru ceea ce nu avem. Ne-a unit mereu familia și fiecăruia în parte ne dă, din când în când, câte o lecție subtilă, dar profundă și eficientă, ca nu cumva să uităm să fim oameni cu adevărat. După nașterea Alexandrei, am învățat din mers despre ce presupune și cum putem coabita cu Sindromul Down, dar foarte curând am înțeles că nu Sindromul Down este dușmanul nostru, ci mentalitatea celor din jur, imaginea lor despre copiii perfecți și despre cine are drepturi și cine nu. Am trecut prin momente grele, lupta cu mentalitățile o duceam pe toate planurile. În acele momente și în ciuda tuturor sfaturilor, împreună cu soțul am hotărât să mai facem un

copil, care să ne aducă acel echilibru de care aveam nevoie. Așa s-a născut Paul, un băiețel splendid, de asemenea, foarte dorit. Este un copil sensibil și cu mult suflet. Își iubește sora enorm și o ajută în tot ce face. Participă împreună cu Alexandra la toate evenimentele dedicate persoanelor cu diverse deficiențe, pune întrebări, se documentează și din păcate suferă și el când vede că Alexandra este discriminată sau respinsă pe nedrept.

Pentru cine nu știe, sindromul Down este o condiție, un fel de a fi, cauzat de o evoluție genetică, mai exact de existența unui cromozom în plus. Acel cromozom se mai numește și cromozomul afecțiunii, dată fiind afecțiunea și dragostea pe care o oferă cei care au acest sindrom. Așadar, sindromul Down nu este o boală, nu este un virus, în concluzie nu este contagioasă. Poate doar afecțiunea oferită de cei cu

sindrom Down este contagioasă. Dacă ajungi să-i cunoști, nu se poate să nu-i iubești și nu se poate să nu te „înmoaie” un pic. Alexandra s-a născut și cu unele mici probleme la picioare. Poartă talonete și mulți ani a purtat ghete ortopedice. Mergând pe la mai mulți doctori specialiști, am fost sfătuită să-i facem operație de remodelare a labei piciorului afectat. Operația presupunea implant de os, iar când am ajuns să discutăm despre șanse, mi s-a comunicat șocant de direct: „chiar dacă nu va mai merge nicio dată, măcar învață studenții cum să facă o operație” și „dacă va merge sau nu, tot o handicapată rămâne”. La auzul acestor vorbe, am renunțat definitiv să mai discut cu astfel de specialiști. Am căutat variante alternative. Astfel, am ajuns să-i fac fetiței mele terapie Bowen. După câteva ședințe și văzând efectele pe care le-a avut nu doar asupra picioarelor ei, ci

per ansamblu, m-am gândit să mă specializez și eu în terapia Bowen, ca să îmi ajut mai bine fetița. Așa am descoperit că am talent, că-mi place foarte mult și sunt fascinată de rezultate. Am făcut și o școală sanitară și alte câteva cursuri. Cumva, toate s-au legat între ele. Am pus accent, în mod deosebit, pe 2 terapii, Bowen și Biodinamica Cranio Sacrală Integrată. Îmi place ceea ce fac și am satisfacții mari. Rezultatele pe care le am cu pacienții și bucuria din ochii lor, îmi dau putere și forță să preiau cazuri foarte grele. Fiecare caz este o nouă luptă, o nouă provocare și de fiecare dată apar și rezultate. Este fascinant să vezi un pacient care vine cu probleme locomotorii sau de vorbire, iar eu, prin simpla atingere sau nici măcar, îi îmbunătățesc considerabil condiția. Cel mai mult mă bucur când văd că aduc zâmbetul pe chipul unei mame, că mă sună să-mi mulțumească și îmi povestește cu sufletul la gură ce schimbări se văd la copil.